

χῆσεν ὡς θεία τις ἁρμονία εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βάν-Δάελ.

« Ἐλθέ, σύζυγέ μου, ἔλθέ! ἔψαλλεν ἡ Ἐλένη· ἡ διαῤρηχθεῖσα εἰς τὴν γῆν ἔνωσίς μας θέλει ἐπαναδεθῇ εἰς οὐρανοὺς!

» Ἐλθέ, πάτερ, ἔλθέ! ἔψαλλεν ὁ Κάρολος καὶ ἡ Μάρθα· ἔλθέ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃς καὶ ἐδῶ ἐπάνω πλησίον τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καὶ κοινοῦ μας Πατρός. Θέλομεν πηγαίνει μαζὴ νὰ συναζώμεν ἄφθαρτα ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας· τῆς Ἑδέμ, καὶ θὰ ἀκούωμεν πάντοτε τὰ ζωογόνα κελαδήματα τῶν ὡραίων πτηνῶν τοῦ Παραδείσου καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τῶν ἀενάως διαυγαστάτων ῥυακίων καὶ τὰ μελωδήματα τῶν τρυφερωτάτων καὶ χαριέντων Σεραφείμ. Ἐδῶ θέλομεν ἐνόνει τὰς φωνάς μας μὲ τὰς τῶν Χερουβίμ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Πανοδυναμίας, καὶ θέλομεν παρακαλεῖ δια τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, δι' ἐκείνους, οἵτινες εἶναι πληγωμένοι ἐν ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἠθικῶς ἀποθαμμένοι κατὰ τὴν καρδίαν. »

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Βάν-Δάελ ἀπέπτη πρὸς τὴν πρόσκλησιν, διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου του.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, δὲν εὔρον εἰμὴ μόνον τὸ πτωμά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ι. Μ. Τραπτάρχης.

=====

Ο ΓΕΡΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΥΛΟΥΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

—

Ἰππῆρχέ ποτε εἰς τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Καλεμβέργου μεγάλη τις πόλις καλουμένη Χάμελεν. Κτισθεῖσα κατὰ τὴν ἀναστόμω-

σιν τοῦ Χάμελ καὶ τοῦ Βέστερ ἐδέχετο ἐν τῷ λιμένι τῆς τὰ πλοῖα ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ διεσκόρπιζεν ὕστερον τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν εἰς ἅπασαν τὴν Γερμανίαν. Ἡ πόλις αὕτη ἐφημίζετο διὰ τὸν πλοῦτόν της, τὴν δύναμίν της· ὅστις δὲ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, « εἰμαι πολίτης τοῦ Χάμελεν, » ἦτο βέβαιος ὅτι παντοῦ ἤθελεν εὖρει προστάτας καὶ φίλους.

Διὰ ταῦτα πάντα οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκείνης κατήντησαν νὰ γίνωσι σκληροὶ, ἄδικοι καὶ ὑπερήφανοι, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς ἐκείνους, οἵτινες εὐκόλως ἀπολαμβάνουσιν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσιν.

Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα πλοῖόν τι, οὗτινος ἡ κατασκευὴ ἦν τοσοῦτον ἀλλόκοτος, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πρεσβύτεροι ναῦται δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι ποῦ εἶχε κατασκευασθῇ. Ἐπλεον ἄνευ ἱστίων, ἄνευ κοπῶν, τὸ δὲ φορτεῖόν του συνίστατο ἐκ πολυτίμων πραγμάτων, ἐκ μεταξωτῶν δηλαδὴ ὑφασμάτων, ἐκ δερμάτων εὐωδῶν, ἐκ χρυσῆς κόψεως καὶ ἐξ ἀρωματικῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἷς δὲ μόνος ναύτης διεύθυνεν αὐτὸ, καὶ οὗτος ἦτο γέρων λευκογένεος. Φέρων ἑνδυμά τι ἐκ κιτρίνου βελούδου, καὶ ζώνην ἐκ λίνου, εἰς τὸν λαίμῳ αὐτοῦ ἐκρέμαντο δι' ἀργυρᾶς ἀλύσου δύο αὐλοὶ, ὧν ὁ εἷς ἦτο ἐξ ἑλεφαντίνου καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἐβένου.

Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ Χάμελεν ἔτρεξαν ἵνα ἴδωσι τὸ νεοφανὲς ἐκεῖνο πλοῖον καὶ τὸν ἄγνωστον πλοίαρχον αὐτοῦ. Οὗτος ἐδέχθη τοὺς ἐπισκεπτομένους μετὰ μεγίστης εὐμενείας ἀλλ' εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρίνετο ὅτι ἦλθεν αὐτοῦ ἕνεκα ἐμπορίου καὶ οὐχὶ ἵνα διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, ἐδείκνυε δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτεθειμένας πραγματείας του.

Πάντες ἀνεχώρουν χωρὶς ν' ἀγοράσωσι τίποτε, καὶ ἕκαστος ἔλεγεν ὅ,τι ἐφρόνει περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ξένου· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι οὗτος ἦτο ἱσως ἑβραῖος τις ἐξ Ἀνατολῆς, ὅστις ἕνεκα φιλοκερδίας ἦλθε μέχρις ἐκείνων τῶν μερῶν· ἄλλος, ὅτι ἦλθεν

ἐξ Ἰνδιῶν διὰ τινος ἀγνώστου ὁδοῦ· ἄλλος τέλος πᾶντων ὑπέθετεν αὐτὸν ὡς πειρατὴν πλουτήσαντα καὶ φονεύσαντα πάντας αὐτοῦ τοὺς συντρόφους.

Ἡ τελευταία αὕτη ἰδέα ἐνίκησε τὰς λοιπὰς διότι ἦτο καὶ ἡ μᾶλλον ἀπαίσιος. Ἡ ἰδέα αὕτη διεσπάρη εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπεφάνθη ὅτι ὁ γέρων μὲ τοὺς δύο αὐλοὺς (τοιοῦτον ὄνομα τῷ εἶχον δώσει) ἦτο πειρατὴς ζητῶν νὰ πωλήσῃ τοὺς καρπούς τῆς κλοπῆς του. Τινὲς ἐκ τῶν κατοίκων εἶπον ὅτι ἤθελεν εἶσθαι καλὸν νὰ ἐρωτήσωσι τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν· ἄλλοι ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβωσι· τέλος πάντων ἔμπορος τις, ὅστις ἐφοβεῖτο τὸν συναγωνισμὸν, εἶπεν ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ ἀρπάσωσι τὰς πραγματείας του, ὡς ἀνηκούσας εἰς ἄνθρωπον ὑποπτον· τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην παρεδέχθησαν πάντες. Ἀνεφέρθησαν ἐπὶ τούτου εἰς τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως, ὅστις ἐπεμψεν εἰς τὸ πλοῖον ὑπαλλήλους τινὰς ἵνα παραλάβωσι πᾶν ὅ,τι εὕρωσιν ἐν αὐτῷ.

Εἰς μάτην ὁ γέρων προσεπάθει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν βάρβαρον ταύτην πράξιν τῆς διοικήσεως, ἀλλ' οἱ ὑπάλληλοι ἀπεκρίθησαν ὅτι αἱ πραγματεῖαι του θέλουσι τῷ ἀποδοθῆ ὅταν ἀποδείξῃ, ὅτι αὐταὶ ἀνήκουσι νομίμως εἰς αὐτὸν, καὶ ὅτι ἂν ἐναντιωθῇ τώρα καὶ δὲν θελήσῃ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἵνα ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ, θέλουσι τὸν φυλακίσαι ἀμέσως.

Ὁ γέρων ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤθελε κερδίσει τίποτε ἂν ἐπέμενε πλειότερον, διὰ τοῦτο ἐκάθησε πλησίον τοῦ πηδαλίου, καὶ ἔβλεπε μὲ ὑπομονὴν τοὺς ὑπαλλήλους λαμβάνοντας πάσας αὐτοῦ τὰς πραγματείας. Τέλος πάντων, ἔταν πάντες ἀνεχώρησαν, ἠγέρθη, ἔλυσε τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἦν δεδεμένος τὸ πλοῖον καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορὰν τοῦ βέεματος.

Τὸ περίεργον πλῆθος ἐστάθη καὶ ἔβλεπεν αὐτὸ ἀναχωροῦν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι

τῆς διοικήσεως ἐπίσης ἔβλεπον. Ὁ γέρων, ὅστις εἶδεν αὐτοὺς ἐστάθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ τοῖς εἶπεν:

— Ἀναχωρῶ, ἄνθρωποι ἄδικοι! ἀναχωρῶ γυμνωθεὶς καὶ διωχθεὶς ἀπὸ σᾶς· ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀφήσω τι, τὸ ὅποιον θέλει σᾶς τιμωρήσῃ καὶ μὲ ἐκδικήσῃ.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἤνοιξεν ἐρυθροῦν τι βαλάντιον, τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἐξήγαγε τρεῖς μῦς, οἵτινες πάραυτα ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ κολυμβῶντες ἔφθασαν εἰς τὸ παράλιον. Τὸ πλοῖον ἀνεχώρησεν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Χάμελεν ἐγέλασαν διὰ τὴν ταιαύτην ἀλλόκοτον τοῦ γέροντος ἐκδίκησιν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐνόησαν πόσον αὕτη ἦτο σοβαρά. Οἱ τρεῖς μῦς ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐπλήρωσαν ἅπασαν τὴν πόλιν. Ἀπέβαλλον ἐκ τῶν οἰκιῶν ὅλα τὰ οἰκιακὰ ζῶα, καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς γωνίας τῶν παραθύρων, ὅπου πρότερον εὕρισκοντο αἱ χειλιδόνες. Μόλις ἠτοίμαζον τὴν τράπεζαν, καὶ πάραυτα ἔτρεχον οὗτοι καὶ ἔτρωγον ὅλα τὰ φαγητά. Εἰσῆρχοντο ἀγεληδὸν εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ ἠφάνιζον πᾶν ὅ,τι εὕρισκον αὐτοῦ, τρώγοντες οὕτω ἐντὸς τινων ἡμερῶν ἐνὸς ὀλοκλήρου ἔτους ζωοτροφίας. Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως εὐρέθησαν εἰς τὴν μεγαλύτεραν δυστυχίαν καὶ πείναν. Μετὰ ταῦτα κατέστρεψαν ὅλα τὰ ἐμπορεύματα, εἰσῆλθον εἰς τὰ πλοῖα καὶ ἠφάνησαν τὰ ἱστία τὰ σχοινία κτλ. Εἶτα ἤρχισαν νὰ καταστρέφωσι τὰς οἰκίας· τέλος πάντων, οἱ μῦς ἀναγκασθέντες ἐκ τῆς πείνης, διότι δὲν εὕρισκον πλέον τί νὰ φάγωσιν, ἤρχισαν νὰ βλάπτωσι τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ οὗτοι ἐκοιμῶντο καὶ νὰ τρώγωσι τὰ παιδιά.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Χάμελεν δὲν ἐγνώριζον τίνι τρόπῳ νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ ἐκείνης τῆς συμφορᾶς. Αἱ ἀποθήκαι αὐτῶν ἦσαν κεναί, τὰ ξένα πλοῖα δὲν ἤρχοντο πλέον εἰς τὸν λιμένα των. Ἡ πόλις τοῦ Χάμελεν ἤθελε καθ' ὀλοκληρίαν ἀφανισθῇ, ἂν τὸ ἀνώτατον

συμβούλιον δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κηρύξῃ ὅτι προσφέρει ὡς ἀμοιβὴν ἑκατὸν χιλιάδας φλωρίων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἐλευθερώσει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καταστρεπτικῶν ἐκείνων ζώων.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προκηρύξεως ἐκείνης ἐφάνη εἰς τὸν λιμένα τὸ ἄνευ ἰστιῶν πλοῖον, τὸ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ γέροντος μὲ τοὺς δύο αὐλοῦς.

Οὗτος δὲν ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἐπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ ἀνώτατον συμβούλιον, φανερόνων δι' αὐτῆς ὅτι δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τῆς μεγάλης ταύτης συμφορᾶς, ἂν ὑποσχεθῶσιν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλουσι τῷ δώσει μετὰ ταῦτα τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φλωρία.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς πάντες ἔτρεξαν εἰς τὸ παράλιον καὶ παρεκάλεσαν τὸν γέροντα νὰ ἐξέλθῃ τοῦ πλοίου, ὀρκισθέντες ὅτι ἤθελον τῷ δώσει τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φλωρία, ἂν τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ.

Ὁ γέρων δώσας πίστιν εἰς τὸν ὄρκον αὐτῶν ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, καὶ λαβὼν τὸν ἐξ ἐλεφαντίνου αὐλὸν, διῆλθε πᾶσαν τὴν πόλιν συρίζων ἡχόν τινα ἀλλόκοτον. Ἐνῷ ἔπαιζεν. ὅλοι οἱ μῦς συνηθροίζοντο περὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἠκολούθουν· ὅταν συνήθροισε πάντας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν λιμένα καὶ εἰσῆγαγεν αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ πλοίου του, τὸ ὅποιον ἀμέσως ἀνεχώρησε μόνον, καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἄφαντον.

Τότε ὁ γέρων ἐπανελθὼν ἐζήτησε τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φλωρία.

Τὸ ἀνώτατον συμβούλιον ἤρχισε νὰ εὐρίσκη προφάσεις διὰ νὰ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του.

— Ἡ ἀμοιβή, εἶπεν εἰς τῶν δικαστῶν, πρέπει νὰ ἦναι ἀνάλογος πρὸς τὸν κόπον, εἰς δὲ ἀπλοῦς ἡχος αὐλοῦ δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ πληρωθῇ ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φλωρίων.

— Δόσατε αὐτῷ διακόσια μόνον, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, καὶ πάλιν ὀφείλει οὗτος νὰ θεωρήσῃ ἡμᾶς γενναίους.

— Διακόσια! εἶπεν ὁ ἔμπορος, ὅστις τὴν πρώτην φορὰν εἶχε συμβουλεύσει τοὺς λοιποὺς πολίτας νὰ ἀρπάσωσι τὰς πραγματείας τοῦ γέροντος· ἐλησμονήσατε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔγεινεν αἷτιος τῶν κακῶν, τὰ ὅποια ὑπεφέραμεν;

— Ἀληθῶς, ἀληθῶς! ἐκραύγασαν πάντες.

— Ὅχι μόνον δὲν ὀφείλομεν νὰ τῷ δώσωμεν τίποτε, ἀλλὰ μάλιστα πρέπει καὶ νὰ τὸν τιμωρήσωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ ἔμπορος· ἄς θεωρηθῇ εὐτυχὴς διότι θὰ ἀναχωρήσῃ ἀτιμωρητος· εἶναι δὲ ἱκανὴ ἀμοιβὴ ἡ συγχώρησις ἣν τῷ δίδωμεν.

Μάτην ἐπροσπάθησεν ὁ γέρων νὰ ταῖς ἐπενθυμῇ τὸν ὄρκον τῶν. Οἱ δικασταὶ ἐπέβαλον αὐτῷ σιωπὴν, προσθέντες ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἤρχοντο ἐκ Θεοῦ, αὐτὴν μόνον ὀφείλον νὰ εὐχαριστήσωσι. Πάντες ἐχειροκρότησαν καὶ μετέβησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας ἵνα εὐχαριστήσωσι τὸν θεὸν καὶ προσευχηθῶσιν, ὥσάν ὁ θεός, ἥτο ποτὲ δυνατόν, νὰ δεχθῇ τὰς προσευχὰς τῶν ἀδικούντων καὶ τῶν ἐπιόρκων.

Ὁ γέρων ἐστάθη ὀρθος εἰς τὴν θέσιν του μέχρις ὅτου ὅλοι οἱ κάτοικοι εἰσῆλθον εἰς τὰς ἐκκλησίας· λαβὼν τότε τὸν ἐξ ἐβένου αὐλὸν αὐτοῦ,

— Ἄς ἀνταμειφθῶσιν, εἶπεν, ἀναλόγως τῶν πράξεών των!

Καὶ ἤρχισε διερχόμενος πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως νὰ παίζει διὰ τοῦ αὐλοῦ. ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ὅλα τὰ παῖδιά ἐξῆλθον καὶ τὸν ἠκολούθησαν ἐλκυόμενα ὑπ' ἀκαταμάχτου δυνάμεως. Ἀφ' οὗ συνηθροίσθησαν πάντα, κατῆλθεν οὗτος μέχρι τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνῷ ἐγίνοντο ταῦτα οἱ κάτοικοι τοῦ Χάμελεν προσήρχοντο ἀκόμῃ· ἀλλ' αἶφνης φωνὴ τις πένθιμος ἠκούσθη λέγουσα ταῦτα:

« Τὰ τέκνα θέλουσι τιμωρῆθαι διὰ τὴν ἀμαρτίαν των ἡ γονέων αὐτῶν. »

Οὗτοι ὑπὸ φόβου κυριευθέντες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ γέρων εἶχε γίναι ἄφαντος, εἰς δὲ τὸν ποταμὸν ἔπλεον τὰ πτώματα τῶν ἀθῶων αὐτῶν τέκνων.

Ἰδρυσαν ναὸν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ἐκείνης καταστροφῆς. Ἐξωγράφησαν ἐπὶ τῶν ὕαλων τοῦ ναοῦ μητέρας πενθηφρούσας καὶ διερχομένας μετὰ δακρύων τὴν παραλίαν τοῦ Βέσερ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο μικραὶ κεφαλαὶ καὶ μικραὶ χεῖρες ὑψούμεναι ἵνα ζητήσωσι βοήθειαν· μακρόθεν ἐφαίνετο ὁ γέροντων συρίζων εἰς τὸν ἐξ ἐβένου αὐλὸν τοῦ κάτωθεν δὲ αὐτοῦ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς,

« Εἰς μνημὴν τῶν τέκνων
» ἡμῶν ἀποθανόντων ἐκ τῆς
» πονηρίας τοῦ δαίμονος. »

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐσπέρας ἀόρατός τις χεῖρ, λέγουσιν, ἀφῆρσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις· οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ Χάμςλεν ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιούσαν μετ' ἐκπλήξεως τὰς ἐξῆς λέξεις.

« Εἰς μνημὴν τῶν τέκνων
» ἡμῶν ἀποθανόντων ἐνεκα
» τῆς ἀδικίας τῶν πατέρων
» τῶν. »

ΜΑΡΚΟΥ ΒΑΛΕΡΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ Εἰς ΦΑΒΟΥΛΛΑΝ.

Εἶσαι ὥραία, οὐδεμία ἀμφιβολία· εἶσαι νέα, καὶ τοῦτο βέβαιον· εἶσαι πλουσία, τίς δύναται νὰ τ' ἀρνηθῇ; ἀλλ' ὅταν σὲ βλέπω νὰ καυχᾶσαι διὰ ταῦτα, ὦ Φάβουλλα! δὲν σὲ θεωρῶ πλέον, μήτε πλουσίαν, μήτε νέαν, μήτε ὥραϊαν.

Ἀποφθέγματα τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ ἄλλῃθως τεθλιμμένος κλαίει μόνος.
Ὅστις διοικεῖ δὲν πρέπει νὰ διοικῆται.—Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ᾔναι ἀνώτερος τῆς συζύγου αὐτοῦ· ἄλλως ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἴσοι.

Ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἶναι εὐκολον νὰ περιφρονησῇ ὁ ἄνθρωπος τὴν ζωὴν· ἡ ἀληθὴς γενναίότης τῆς ψυχῆς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ μετὰ καρτερίας τὴν δυστυχίαν.

Δὲν τιμᾶται ὁ ἄνθρωπος ὅταν θεωρῆται ἀνώτερος τοῦ ὄνου.

Ο ΠΤΩΧΟΣ.

« Πλοῦτος προστίθῃ φίλους πολλοὺς, ὁ δὲ πτωχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπάρχοντος φίλου λείπεται. »
Σολομῶντες.

Μὲ τὴν κόμην χυμένῃν ἔς τὰ στήθη,
Ἐκ τοῦ ψύχους σχεδὸν παγωμένος,

Καὶ μὲ ὄμμα θρηνοῦν πρὸς τὰ πλήθη
Ῥακενδύτης αὐτὰ ἐκφωνεῖ:

« Ὁ Θεὸς ὡς ἔμὲ ὠργισμένος
» Μὴ σᾶς ἴδῃ ποτὲ Χριστιανοί. »

« Κ' εἰς ἐμὲ ἐν μονόλεπτον δότε,
» Ἀποθνήσκω τῆς πείνης ὁ τάλας! . . .

» Τῆς ζωῆς κἂν ὁ θάνατος πότε
» νὰ λυτρώσῃ κ' ἐμὲ θὰ ἔλθῃ;
» Ὁ Θεὸς μὴ σᾶς δώσῃ μεγάλας
» συμφοράς, ὡς ἔμὲ Χριστιανοί.

» Ὡς τὴν χαρὰν κ' εὐθυμίαν τοῦ κόσμου
» Ἄλλοτ' ἤμην κ' ἐγὼ βυθισμένος·
» Μὲ ἐκύκλουν τὰ πλούτη κ' ἐντός μου
» τῶν δαιμόνων ἀντήχ' ἡ φωνή,
» Κ' εἰς ματαίας χαρὰς δεδομένος
» Κατεφρόνουν τὸ πᾶν, Χριστιανοί.

» Μὲ ἐκύκλουν οἱ ἄμετροι φίλοι
» Ποῦ μὲ βλέπουν καὶ φεύγουν μακρόθεν!
» Φίλους οἶμοι! τοὺς εἶχεν ἡ ὕλη
» Μ' αὐτὴν ἤλθον, καὶ φεύγουν μαζ' ἡ! . . .
» Εἰμαρμένης βουλῇ νηπιόθεν
» Μὲ ἐμπαίζει δεινῶς, Χριστιανοί.

» Ἐν μονόλεπτον δότε! . . . Ματαίως
» Ἀνεγείρω ἱκέτιδα χεῖρα,
» Δὲν εἰμ' ἄξιος οἴκτου· δικαίως
» Ἡ φωνή μου οὐδένα λυπεῖ.
» Φεῦ! οὐδένα ἠλέουν, κ' ἡ Μαῖρα
» Παίζει τώρα μ' ἐμὲ, Χριστιανοί.

» Δὲν μοὶ μένει ἐλπίς ἄλλη πλέον,
» Ἡ τοῦ τάφου τὴν πύλην νὰ κρούσω,
» Ἴσως σβέσω ἔς αὐτὸν τελευταῖον
» Τῶν δεινῶν μου τὴν φλόγα· κ' ἐκεῖ
» Πλὴν φοβοῦμαι μὴν αἰφνης ἀκούσω
» Πῶς δὲν εἰμαι δεκτός, Χριστιανοί. »

Α. Ι. Σ.